vigasság

AKKORIBANC

(Önparód')

Bölöni Domokos

Az éhségben, nyomorban megroskadt munkásember, Varga József kőmíves keresett ma menedéket szenvedései elől a halálban. A külvárosi kávéház mellékes helyiségében fölakasztotta magát, és meghalt. Zsebében a következő levelet találták: *„Senkim és semmim nincs, még reményem se, hogy valaha képes leszek becsületesen megélni. Lopni pedig nem tanultam, nem is akarok megtanulni, inkább meghalok. Nem haragszom senkire. Isten veled, világ!"*

Magyarázom Suppendáré Józsikának, hogy ez mekkora valóság volt akkor, és mennyire nem guszta máma. Nézegetjük a Potsa József udvari bibliothékájából szerte szórt papírokat, bezzeg nekünk nem jut vajegy prizmás gyertyatartó, sőt mi több, hello. A csontfaragványos vadászpuskát is a lökött bajuszú Berszány Jóska lábába sütötte el az a cinóber lelkű Girnyó Mircsa.

Ki nem vették, mitmég hogy óperálnák: abból fiallik a haláláig fungáló bajpénz. (Vaj' péndz, ki tudgya, az öreg pap hásze', hogy hogy hogy írják...)

Nekünk bezzeg s buzzog csak két virnyoncos láda perfekt hegyes végű töltény rakomány jutott, oda dugtuk a Vetettlábú Kálámon Pircsi pincéjébe, az ászkok alá.

Hogy akkoribanc nem loptak, mert becsületből sem, a népek. Akkoribanc volt tisztesség.

Akkoribanc a vén Serer is hallgatott, pedig ő egy refudzsiát. De a kelnerájon bévül mindenki táccs mö.

Supp, a húgyos hasú jedzőnek valakik mégis bésúgták, biztosan Hájlánoj Szilvia.

De az félig orb és félig vakker.

Akkoribanc mé' visznek el engemet, Berszány Józsi, Girnyó Mircsa?!

Magyaráznám Suppendáré Józsinak, hogy szabadulás után külön lőni a ribancot és külön a babancot.

S ha a ribanc eszi a cukrot, akkor kettő is megdőtheti.
Gyermektartást nem fizetünk.
A bitang nem tőlünk való.
Mindenből csak semmiskedünk.

Jó, na. Előbb szabaduljunk.
Nem érti.
Itt dögöljek meg.
Én se.

vers

Pethő Lorand

a gyerek vagyok...

a gyerek vagyok ki szegeket ütött tenyerébe
a gyerek ki reszketve nyitogatta a *fram* hűtőszekrény ajtaját

a gyerek ki éveken keresztül álmosan énekelte *deşteaptă-te române*

a gyerek ki harminc év után is felböfögi a rántott párizsit

a gyerek ki *bozgornak* született
ki most *schieß Ausländer*

a gyerek ki minden pofon után visszaszívta taknyát

a gyerek vagyok kinek a hideg betonfalak mögött mellén rozsdázik a kulcs

ki az iskola büdös latrinái között eljátszotta gyermekkorát

a gyerek ki álmában dúdolja
sweet dreams are made of this
who am I to disagree

kit hallgatásra neveltek
de nem hallgat

a gyerek ki az ártatlanság pihéi között férfinek hitte magát majd lemosta a vért

a gyerek vagyok ki sárban tapicskolva tért haza
ki a halvány neonfény alatt Jeszenyint olvas

ki visszatartja lélegzetét
ki kézfejbe barna foltjait nézi

a gyerek kinek csontjába evődött az ölelés

ki váróteremben ébred
ki tükrödből néz &
kezedben szorítja pengéd

Bádogmadarak

1.
a tömegben széttépett arcomat keresem
a didergő villamosok ablakán lehajtott fejem

kezemben késsel ébredek
kezemben véres a kés

hallom mint ágyam alatt
liheg és
padlómra cseppenti nyálát az isten

nagyanyám tizenegy éven keresztül nézte a plafont
tizenegy éven keresztül nézte a plafonon
a madarak vonulását
tizenegy éven keresztül néztem
mint anyám s apám elfehéredik
torkukban eláll a nyelés
kezemben késsel ébredek
kezemben véres a kés

a távolt lesem s hagyom
végigsimítsa arcomon
kezét a tél

mondd hányadik döfésnél
riadnak fel a bádogmadarak?

2.
hűvös térdemen ringatom meg nem született gyermekem
csípi a dér
mi itt lakunk hol minden idegen
itt
honnan késsel rontok majd az úr színe elé
hogy megbocsásson
neked
nekem